

Partaka, de nom propi

—Portes molts anys cantant. ¿Com és que has tardat tant a traure un disc al mercat?

—La veritat és que no ho sé. En part perquè no resulta fàcil gravar, supose, i en part perquè jo m'he preocupat molt més d'anar fent, d'anar treballant. També he de dir que durant un temps vaig pensar que alguna casa discogràfica s'hi fixaria perquè jo actuava molt, feia molts recitals, apareixia en la premsa, guanyava concursos... i, vulgues o no, d'una manera o d'una altra, les cintes arribaven a les cases discogràfiques. Però mai no passava res. Per això, ara fa un any vaig arribar a la conclusió que, si bé no era fonamental gravar, sí que era important. És quan vaig començar a treballar de debò això del disc.

Hi ha un altre motiu també que és que jo sempre havia anat a actuar només amb la guitarra. A partir de «Cançó-83» la situació canvia i jo ja puc muntar un grup i veure com podia fer allò que sempre havia volgut musicalment. Quan agafarem un poc de rodatge és quan, coincidint amb el que et deia abans, se'm va posar en el cap la idea de gravar un disc.

—*¿I aquest disc, Per sempre més, és un disc de deu anys de cantant o només és el disc de l'últim any?*

—No, no. És un disc de deu anys perquè és el recull dels temes més ben tractats de cada època. La cançó més antiga del disc, la vaig escriure l'any setanta-set i les més noves són del vuitanta-quatre. Per a mi seria com el disc de posar-me al dia. A partir d'ell, ja puc pensar en normalitat discogràfica. Hi havia cançons que, si no entraven en aquest disc, difícilment podrien entrar en cap altre. Cançons que jo havia cantat molt en directe i que crec que valia la pena enllaunar.

—*Has actuat bastant aquests deu anys...*

—No tant com jo voldria, ¡ep!

—*Mai no es fa prou.*

Nascut al barri del Carme de València, però emigrat, en busca de faena com a cantant, a Barcelona, Partaka acaba de traure al mercat el seu primer disc de llarga durada, deu anys després de començar l'aventura. Deu anys que no han passat debades.

M. Aloi

—Sí, sí.

—*T'ho deia perquè tu vas al revés. Normalment, els músics prefereixen gravar un disc com més abans millor i actuar com menys possible i tu, en canvi, ho vols fer al revés, actuar molt i això del disc deixar-ho tranquil.*

—Sí, però amb això he tingut sort. Si jo hagués gravat el disc quan vaig començar (l'any 75 o 76), la veritat és que hauria estat un disc precipitat. Ara l'he fet amb una maduresa confortant, després d'haver guanyat molt a base d'actuar.

—*Hi ha un punt de la teua vida que supose que és el punt d'inflexió. L'any 79, et trasllades a Barcelona. És un poc sorprenent aquesta decisió, ¿no?*

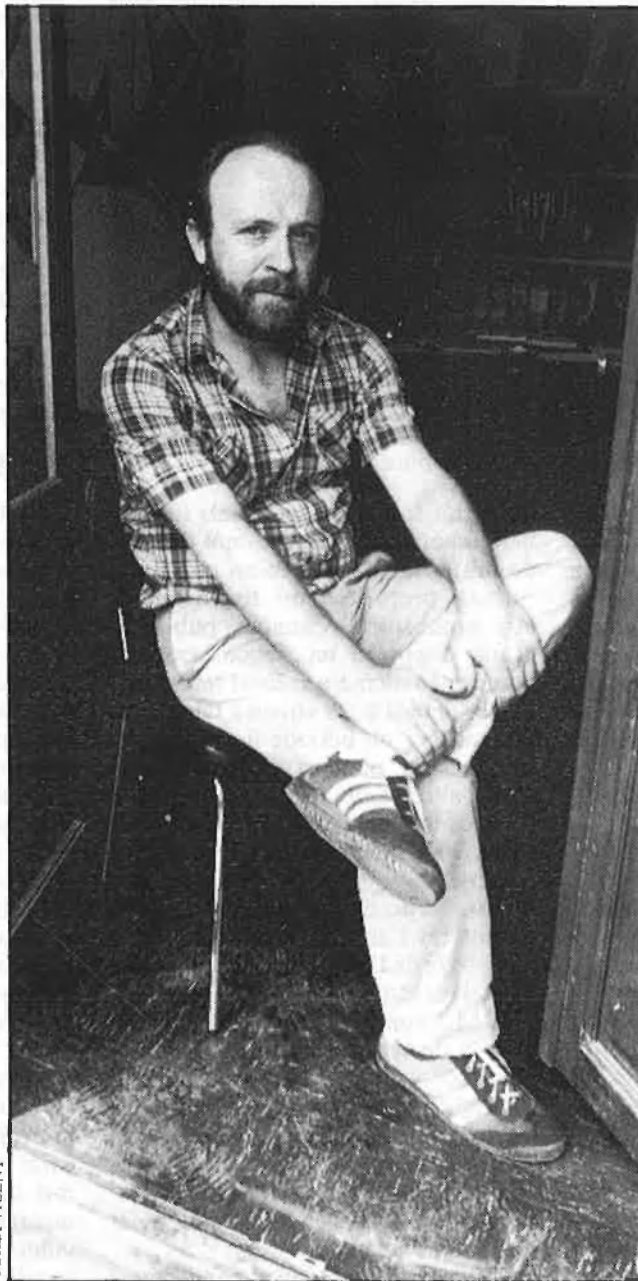
—Bé, jo concretament sóc del Barri del Carme, de València, que és on vaig néixer i on vaig viure els meus primers sis o set anys i, després, em vaig traslladar a Xirivella, un poble de l'Horta, on vaig estar pràcticament fins els vint-i-quatre anys. A l'octubre del 79, exactament, és quan decidí traslladar-me a Barcelona, per cantar...

—*Doncs, dues coses. Primera: ¿com se t'acut anar a Barcelona a guanyar-te la vida cantant? I segona: això motiva que tu no hages actuat ací des de fa molts anys. Ets un cantant valencià desconegut pels valencians...*

—Jo crec que encara em deu recordar algú dels primers anys que tocava per ací, del programa «De dalt a baix», de les meues actuacions —vaig actuar dos anys a l'Aplec de Xàtiva, a concursos a Xirivella, a Altea, a les sitges de Burjassot, l'any 76, vaig tocar bastant per pubs—. Home, la gent que segueix la cançó sap que existesc. A València crec que l'última actuació, la vaig fer a l'abril del 1979, és a dir fa...

—*¿Segles!*

—Sí, segles. Set anys ben bé. I la idea d'anar-me'n a Barcelona fou per això. Jo

JORDI VICENT

volia dedicar-me professionalment a cantar i veia que les possibilitats eren limitades i tampoc no volia quedar-me en un cantant a nivell només valencià. Així, em vaig muntar l'aventura, vaig patir uns principis bastant durs, sense cap contacte, però a poc a poc la cosa començà a funcionar. Vaig actuar a la Cova del Drac, vaig veure que els mitjans de comunicació se'n feien ressò, una cosa que ací era totalment impossible, em vaig quedar molt sorprès que em fessen cas, molt. Aquells recitals anaren bé, vaig aparèixer per televisió i a partir d'ací, tot. Fins ara.

—A veure. Un xicot de Xirivella es planta en el tren de Barcelona, baixa a Sants, diu jo sóc cantant i es posa a cantar. ¿Ets decidit tu, no?

—En aquest sentit, imagine que sí. Jo no m'ho vaig prendre en cap moment com un joc. Ja l'any 75 vaig decidir que em dedicaria a cantar perquè era allò que m'agradava, perquè vaig pensar que tenia possibilitats i perquè podia fer-ho. I, com que el centre de la cançó és Barcelona, hi vaig anar convençut que hi hauria més oportunitats, que no era precisament el primer valencià a anar-hi i que, si altres ho havien fet, ¿per què no jo? I no me'n puc queixar, mirant-ho des d'ara.

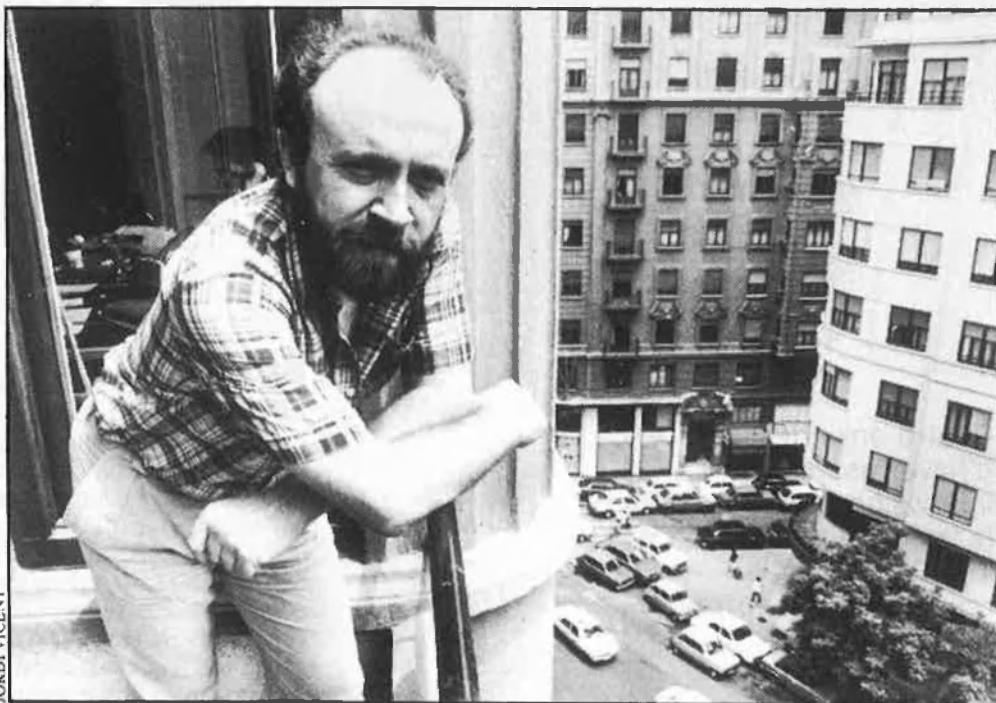
—Em fa gràcia que no hages fet la més mínima concessió al dialecte barceloní. Continues cantant en un valencià molt afirmat. ¿És una qüestió reflexionada o és només que et naix de fer-ho així?

—En part, una cosa i, en part, l'altra. De tota manera, vull aclarir-te que fins els vint anys he estat educat en castellà, vull dir amb això que sóc conscient que mai no tindré l'espontaneïtat natural del valencià. Però em sembla que està bé que a Barcelona m'escolten parlar aquest català de València.

—¿Per què comences a cantar en català?

—A mi, fins als vint anys ningú no m'havia explicat bé què era, quines eren les meues arrels. Jo m'havia comprat, per vuit-cents cinquanta pessetes, una guitarra, i m'havia posat a fer cançons en castellà. Era lògic. Però un bon dia engegue la ràdio i escolte un programa que es deia —es diu, per sort encara— «De dalt a

baix», un programa fet en català, que ja no vaig poder deixar d'escoltar. Allí vaig conèixer gent que cantava en la nostra llengua i és que, clar, jo fins aleshores només havia sentit el nom, només el nom, de Raimon i havia escoltat una o dues vegades *Al Vent*. Et parlo del 1975. Em sonaven, de no sabia què, Maria del Mar Bonet i Lluís Llach, i prou. En «De dalt a baix» s'anuncià un bon dia un concurs de cançó valenciana a Xirivella i aquell va ser el moment decisiu. Uns mesos

«Per a mi el disc significa posar-me al dia en la meua feina.»

després d'escoltar el programa de Toni Mestre, jo ja podia viure tranquil·lament en la que hauria d'haver estat la meua llengua.

—Deixa'm fer-te una pregunta indiscreta. ¿Per què els cantants fumeu tant? (Partaka no ha parat d'encendre cigarretes des de l'inici de l'entrevista.)

—¿Tants me n'he fet? Jo tinc molt clar que vull fumar, sóc fumador de tabac negre i, normalment me'n faig un paquet diari. Si pogués fumar-ne menys, ja m'agradaria.

—En el disc, deixem els vicis, hi ha una cançó que sorprèn bastant; la musicació que fas de «Vora el barranc dels Algadins» de Teodor Llorente.

D'una banda, per la música, molt mediterrània, molt allunyada de les restants peces del disc i després, clar, pel fet de musicar Llorente. Crec que ets l'únic que s'hi ha atrevit.

—Que jo sàpia, sí.

—¿I com va ser això?

—Doncs, simplement perquè «Vora el barranc dels Algadins», més que un poema, és una cançó. Té una musicalitat molt gran. Estic convençut que, si no s'ha musicat abans Llorente, ha estat perquè no era un poeta massa reivindicatiu i la gent entenia que s'havia de musicar més l'Estellés o l'Espriu, o el Martí i Pol. Gent, la qual, sens dubte, s'ha de seguir musicant, però de la qual crec que s'ha

abusat molt. Considere que la poesia no és només la poesia reivindicativa.

—¿I el títol del disc? ¿Això de Per sempre més no sona una mica definitiu?

—Sí. L'he triat, en principi, perquè vaig buscar un títol contundent i, després, perquè és un treball que m'ha costat molt i que per fi puc deixar ací, per sempre més, em vagen com em vagen les coses en un futur. Però no és testamental, eh...

—¿I això de Partaka?

—És la unió de tres síl·labes, que no signifiquen res en cap llengua, i me'l vaig posar més enllà d'un nom artístic. Jo crec que és un nom propi, és a dir un nom únic. El meu.

—¿I el carnet d'identitat?

—Davant no el puc posar, però va darrere, en l'espai de la firma.

—¿Quina professió hi posa?

—Cantautor. Varen fer una cara d'estar una mica estranyats. □